

Kapitány Máté A QUEEN MARY ÚTJA

Liz Everton^[1] összekucorodik a kemény ágyon, egyszemélyes fülkét kapott a harmadosztályon, félretett pénzükből ennyire telt. Nővére, Suzy és annak barátnője, Molly talán éppen a vacsoraasztalnál élvezik a zenekari estét, vagy ki tudja, talán Suzy robotjának jövődöléseit hallgatják. Liz még sohasem aludt külön a nővérétől. A Queen Mary tizenöt órája hagyta el New York kikötőjét, ahová először három éve úszott be teljes pompájában. Mostani indulásakor is ezernyi szájtáti előtt siklott el, háromszáztizenegy méterével kérkedve, a fehér zsebkendőik mint a pókhálóba ragadt lepkék verdestek. Liz hosszan hallgatta a búcsúzó rokonok ordításait, a nyílt vízen azonban már csak a sirályok rikoltoztak.

Az óceán hideg gerincén elektromos ingerületként fut végig néhány nagyobb hullám. A Queen Mary tolja maga előtt a

víztömeget, az dühödten habzik és fröcsög. Későre jár, esteledik, a fedélzeten azonban még sokan vannak. A matrózok és a tisztek nem szeretik, ha ekkora a nyüzsgés, próbálják a belső termekbe tesséklni az utasokat. A vacsorát már elkezdték felszolgálni, hölgyeim és uraim, kiabálja egy másodtisz, és hamarosan hallhatják a zenekar előadását, kérem, kérem, fáradjanak be, kövessenek.

akár hiszed, akár nem

Liz a fülkéjében kuporog, a hajó enyhén billeg, ő émelyeg. Minden billenésnél hallja, ahogy a víz a hajó oldalának csapódik, szétterül rajta. Fülkéje takaros, de nem elegáns. Liz feláll, járkál a szűkös térben. Az ovális ablak karcos és párás, az óceán hömpölygését csak ködösen tudja kivenni. Apjuk katonaember volt, de lágyszívú, esténként duruzsoló hangján mesével altatta őket. A gigászi hajó Lizt most arra a cethalra emlékezteti, ami elnyelte Pinokkiót és az apját. Ettől a gondolattól úgy érzi, kevés a levegő a fülkében. Kardigánt kap magára és kilép a folyosóra. A távoli termek felől egybefüggő morajként hallja az utasok dévajkodását. A folyosó üres, egyik fordulójában vödör árválkodik, a takarítónő talán a fedélzeten bagózik. Liz lopakodva lépdél. Kis híján beleütközik egy könnyes szemű kislányba, aki futva fordul be az ívesen hajló folyosón. A gyerek megtorpan, szípig, úgy néz fel Lizre. Arcán vöröslő tűzfolt, befedi homloka egy részét, bal szemét és járomcsontját. A kislány észreveszi, hogy Liz a foltot figyeli. Odakapja kezét, szégyenkezve takarja el a bőrhíbat. Csúfolnak miatta?, kérdezi Liz finoman, közelebb hajolva hozzá. A kislány egy ideig gyanakodva méregeti az idegent, aztán lesüti szemét, és bólint. Liz megfogja a kezét és elhúzza a tűzfoltól. Láttam már ilyet, akár hiszed, akár nem, nekem is volt tűzfoltom. Azzal ráteszi tenyerét a kislány arcára. Csak néhány másodpercig tartja ott, és mikor leveszi, a tűzfolt eltűnik. A lányka megszeppenve nézi Lizt, nem érti, hogy ez a kedvesnek látszó, mégis kísértéként bolyongó hölgy miért tapogatja az ő arcát. Mikor Liz egészen elemeli kezét, és hátrább lép, a kislány gyorsan kikerüli, és tovább szalad. Liz jó darabig bámul utána. Aztán megy ő is tovább.

Újabb fordulónál két matróz és egy pincér beszélget. Liz átfurakodik köztük, lehajtott fejjel, zavartan, ők elhallgatnak, és végigmérik a távolodó kis alakot. Egérke, hallja háta mögül a lány, ezt még nem döntötték hanyatt. Liz elvörösödik, szaporábbra fogja lépteit. Igenis hanyatt döntöttek, gondolja sértetten, de mikor eszébe jut a csinos, ám annál ügyetlenebb kertészfiú, inkább elhessegeti a gondolatot. Vele is csak azért csinálta, mert Suzy is csinálta. Sötét terembe ér. A homályban gépkocsik száza sorakoznak, mint harcra készülő bogarak. Egy középkorú férfi a járművek között bandukol, talán őrizi a gépeket, talán irigykedve gyönyörködik bennük. Lizt nem érdeklik az autók, fél tőlük, mert hangosak, gyorsan otthagya hát a termet. Újabb lépcsőkön szaladva a Queen Mary egy kisebb balkonjára ér. A korlátnál szerelmespár bújik össze, némán figyelik az óceán feketére tátott száját. Liz fázik, megdörzsöli felkarját, ettől úgy fest, mintha őt is ölelgetné valaki. Elszontyolodik, visszamászik a fedélközbe, le a lépcsőn. Az úszómedencéknél találja magát. A medencében néhány idősebb, kövér hölgy lubickol, minden fordulónál csevegnek kicsit, mély hangjuk öblössé erősödik a visszhangtól. A vízről visszaverődő lámpafény lidércként dereng a falon, Liz sokáig csak bámulja, mint akit megigéztek. Az egyik nő észreveszi a lányt, kikiált hozzá, na, gyere, kedvesem, mártózz meg ezekkel a vén bálnákkal. Liz zavartan elmosolyodik, és sarkon fordul. Úgy érzi, megöregedne, ha együtt úszna velük. Megy lefelé, ezúttal hosszán, egyre mélyebbre ereszkedve a Queen Mary gyomrába.

A kazántermekhez ér. Dől a forróság, és a falakat rengetve dübörög a hajó elülső motorja. Liz torkát is melengeti a hőség, mintha a szavanna levegőjét szívna magába. Ettől megnyugszik, szívverése lelassul, törekeny teste, bár nem izzadós, verejtékezik. Mit keres itt, kisasszony?, szólítja meg egy jóságos szemű, őszbajszú fűtő. Talán eltévedt? Nem, rebegi Liz, köszönöm, csak körülnézek. A férfi bajszát rágcsálva figyeli a lányt, először szelíden el akarja küldeni, de aztán vállat von, aztán csak óvatosan a sötétben, kisasszony, ki tudja, mi lopózik ott. Liz biccent és elhátrál a kazánterem elhagyatottabb sarka felé. A hatalmas kazánok ajtaján nagy villanásokkal dörömböl a láng, Liz összerezzen, és csak hátrál, hátrál, mint aki menekül. Lihegést hall, erre megtorpan. A lihegés egyenletes és mélyről feltörő. Liz a hang felé tart. A sötétségből meztelen férfi alakja bontakozik ki, hason fekszik egy ócska zsákon, és azt zokogja, Mamá Jamón. Az Aligátorok ura, személyesen, szól Liz után az őszbajszú, a helyében visszafordulnék, kisasszony. Liz felismeri Dane Lancemore-t, még így is felismeri, vagy így ismeri fel igazán, hisz mindössze egyszer látta, a kulcslyukon át, ahogy nővérét az ágyhoz préselte. Dane számára nem okozott gondot felszökni a hajótestbe. Épp eleget tanult a hajókról, amikor kamaszként a kikötőben dolgozott. El kellett hagynia hazáját, ahol hamarosan talán gyilkosként körözik majd. Nem akarta többé minden köpcös, rövid nyakú férfi helyén John Edgar Hoover üldöző alakját látni. A fűtők és segédűtők nem jelentették a potyautas érkezését, úgy rajongták körbe a képregényekből ismert férfit, mintha bálványt imádnának. Dane, suttogja Liz, a férfi felkapja fejét, felugrik, és úgy, ahogy van, ágaskodó szerszámmal elkapja a lányt, és a sötétbe rántja. Liz nem ellenkezik.

Pedig tudja, hogy minden fűtő és segédűtő őket nézi.

A főfedélzeten áll, hajnal van, körös-körül a hangosan szuszogó óceán, felszínéből a feltámadó szél fröccsenéseket tép. Liz meztelen, mert Dane széjjelszaggatta a ruháit. Feje kóvályog, mégis könnyűnek érzi magát a hideg levegőn. A főfedélzet teljesen üres, az utasok alszanak, vagy a meleg szalonokban kártyáznak, dohányoznak. Liz talál egy nyugágyon felejtett pokrócot, azt maga köré csavarja. Az imént törtétek mintha nem is vele estek volna meg, olyan gyorsan zajlott minden. Liz elpirul. Nézi a felhős eget, csillag alig látszik. Már megint Suzyt utánozta? A kazánterem forróságát még magában érzi. Ahogy ott áll, és hallgatja az óceánt, biztos benne, hogy valami megváltozott. Mint mikor sziámi-ikreket választanak szét, eltávolodik Suzytól.

wikimedia.org

Erőtlen, gyomrát, gerincét, minden egyes szőrszálát megremegtető bögést hall a víz mélyéről. Áthajol a korláton, ismét hallja a bögést, ezúttal jóval közelebről. Valami gyorsan emelkedik a felszínre. Lizben is ugyanígy szakad fel a lélegzet, mélyről, a tüdeje legmélyéről – mikor a vízfelszín széthasad, óriási teremtmény emelkedik a hajnali félsötétbe. Egy kékbálna jött fel levegőt venni, a főfedélzeten álló lány pedig biztos benne, hogy a kékbálnát csak ő látja, mert csak az ő kedvéért bukkant fel éppen itt. A harminc méternyi, nyugodt erőt sugárzó hús látványa felszabadító. A bálna sokáig tágítja tüdejét. Liz nézi, figyel, míg elszédül, előredől, átfordul a korláton, a jeges vízbe zuhan, és csak süllyed, süllyed egyre. A bálna szemében látja tükröződni magát. Úszni nem tud, de próbál megkapaszkodni a barázdált, kék testbe. A bálna szeme közelről korántsem olyan fenséges. Liz próbálja felhúzni magát a barázdákon, de a rettegő bálna az óceán feneké

felé menekül, húzza le magával a lányt.

nyugodt az óceán

Liz a hajó főfedélzetén fekve tér magához. Valaki visszatette rá a pokrócot, de továbbra is meztelen. Feltápáskodik, a korláthoz botorkál. Odalent majdnem sima a vízfelszín, nyugodt az óceán. A fedélzet távolabbi részén egy-két matróz siet át. Liz összehúzza magán a takarót, vajon ők húzták ki, és hálát sem várva otthagyták? A lány rogyadozva megy vissza fülkéjébe, egy-két ajtó már nyílik a folyosón, álmos tekintetek lesnek ki. Mikor a fülkébe ér, pizsamába bújjik, és ágyába zuhan. Olyan mélyen alszik, mint soha azelőtt.

A hajóút hátralévő napjaiban Suzy észreveszi, hogy Liz valahogy dacosabb, öntudatosabb lett. Már nem hallgat annyit, sőt, esténként megjelenik a vacsorákon és táncesteken. Suzyt túlzottan leköti saját jövője, így nemigen törődik Liz átalakulásával. Liz érintése még mindig varázslatos gyógyulásérzést, reményteli melegséget vált ki belőle, neki ennyi éppen elég. Bizonyára a hosszú hajóúttól ilyen idegen, végtére is most először aludtak külön.

Mikor a Queen Mary befut Southamptonba, Liz Everton és Dane Lancemore gyereke már szedercsíra formájában halad a méh felé.

[1] A novellafüzér előző részeit lásd:

MOLLY ÉS A GÉPEK SZERELME

VASEMBER

ALIGÁTOROK URA

PAPÍREMBER

felső kép | panoramio.com